

Sygn. akt IC 1529/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSO Jerzy Habaj

Protokolant: Katarzyna Drożdż

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa małoletniego K. K. (1) reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową K. W.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1529/13

UZASADNIENIE

Małoletni K. K. (1) wniósł o zasądzenie od (...) S.A. w S. na jego rzecz kwoty 80.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c, a ponadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, ewentualnie zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego według spisu kosztów, który zostanie przedłożony na rozprawie.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 13 lutego 2008 roku na drodze nr (...), gmina K., P. C. kierujący pojazdem marki A. (...) stracił panowanie nad nim, zjechał na prawe pobocze jezdni i uderzył w pojazd jadącym z przeciwnego kierunku. W wyniku tego zderzenia śmierć na miejscu ponieśli powyższy sprawca zdarzenia oraz ojciec powoda Ł. K..

W sprawie tego wypadku Prokuratora Rejonowa w Ś. prowadziła śledztwo o czyn z art. 177 § 2 k.k. w celu wyjaśnienia wszystkich okoliczności zdarzenia, jego przyczyn oraz skutków. Śledztwo to zostało umorzone postanowieniem z dnia 19 maja 2009 roku na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. wobec śmierci sprawcy zdarzenia.

W uzasadnieniu tego postanowienia wskazano, iż Prokuratura Rejonowa w Ś. powołała biegłego z zakresu techniki samochodowej, który na podstawie przeprowadzonych badań stwierdził, że stan techniczny obu pojazdów

nie pozostawał w związku przyczynowym z przedmiotowym wypadkiem. Ponadto biegły wskazał, iż brak było uszkodzeń awaryjnych, a ślady i uszkodzenia podwoziu i nadwoziu obu pojazdów odpowiadają sytuacji zderzeniowej. Przeprowadzone sekcje zwłok, stwierdziły, że bezpośrednią przyczyną zgonu kierującego chodem marki A.P. C., pasażera samochodu A.M. K., kierującego samochodem V. (...)P. K. oraz jego pasażera Ł. K. były wszystkim obrażenia wielonarządowe, jakich doznali w wyniku wypadku. Biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, na podstawie zebranego materiału dowodowego stwierdził, że stan zagrożenia oraz sytuację wypadkową wytworzył wyłącznie kierujący samochodem A.P. C., który z nadmierną i niebezpieczną prędkością, skutkującą utratą panowania nad pojazdem, zjechał na ewy pas ruchu i doprowadził do zderzenia z samochodem marki V. (...), którego kierujący P. K. w tamtym czasie i okolicznościach nie miał możliwości uniknięcia wypadku, a zatem brak jest jakiegokolwiek podstaw do przyjęcia, aby popełnił on błąd w technice lub taktyce jazdy.

Dowód:

- postanowienie Prokuratury Rejonowej we W. o umorzeniu śledztwa z dnia 19 maja 2008r. - k. 45 – 47
- kopia odpisu skróconego aktu urodzenia powoda – k. 41

Posiadacz pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia, w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej ze stroną pozwaną.

Bezsporne

Powód reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego wytoczył przed Sądem Rejonowym w D. powództwo m.in. o zapłatę kwoty 45.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej z związku z opisanym wypadkiem z dnia 13 lutego 2008 roku.

Sąd Rejonowy w D. wyrokiem z dnia 17 grudnia 2009 rok, sygn. akt I C 120/09, zasądził od (...) S.A. w S. na rzecz K.k. kwotę 45.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2008 roku do dnia zapłaty (pkt V wyroku).

Sąd w pisemnym uzasadnieniu wyroku odnosząc się do żądania powoda wskazał, iż podstawę jego żądania stanowił przepis art. 446 § 3 k.c. Sąd powołał się na poglądy doktryny oraz orzecznictwa wskazując, że o ile według zasad ogólnych odpowiedzialność z tytułu czynu niedozwolonego jest uwarunkowana zaistnieniem szkody w znaczeniu, jakie temu pojęciu nadaje przepis art 361 § 2 k.c., o tyle w przypadku roszczeń z przepisów art. 446 k.c. powyższa przesłanka nie musi wystąpić, a dokładnie rzecz biorąc jest zupełnie inaczej ukształtowana. Wedle przepisu art. 446 § 3 k.c. konieczne jest zaistnienie: przesłanki w postaci pogorszenia sytuacji życiowej najbliższych członków rodziny poszkodowanego, który zmarł. W związku z tym używanego w dalszych rozważaniach pojęcia „szkoda” nie należy rozumieć wyłącznie w aspekcie przepisu art. 362 § 2 kc, ale interpretować go szerzej. Wskazał, iż podstawową przesłanką roszczenia z przepisu art 446 § 3 k.c. jest wystąpienie znacznego pogorszenia sytuacji życiowej najbliższych członków rodziny poszkodowanego, który zmarł. Pojęcie to ma szeroki sens i w taki też sposób jest rozumiane. Śmierć bezpośrednio poszkodowanego może bowiem wywołać następstwa bardzo różnorodne, które przejawiają się w uszczerbku poniesionym przez inne podmioty. Można tu powołać przykładowo: uczucie osamotnienia i trudności życiowych dziecka pozbawionego troski i opieki matki, osłabienie energii życiowej, przyspieszenie choroby itp. Pogorszeniem jest również doznanie silnego wstrząsu psychicznego na skutek tragicznej śmierci osoby najbliższej, co pociąga za sobą osłabienie aktywności życiowej, zmniejszenie zarobków i zwiększenie wydatków poniesionych na leczenie lub na pomoc innych osób. Chodzi więc tutaj o szeroko pojęte szkody majątkowe, często nieuchwytnie lub trudne do obliczenia, prowadzące do znacznego pogorszenia sytuacji życiowej osoby najbliższej. Szkody takie zachodzą przykładowo w przypadku utraty małżonka, ojca lub matki przez małoletnie dzieci. W takiej sytuacji, jeśli nawet świadczenia podstawowe denata na rzecz najbliższych członków rodziny zostaną zrekomensowane zgodnie z przepisami art. 446 § 2 k.c. to jednak pozostanie rozległa dziedzina utraty świadczeń z zakresu wzajemnej pomocy, opieki, wychowania itp., których w ramach odszkodowania z przepisów art. 446 § 2 k.c. pokryć nie można. Szkody te, jakkolwiek w swej istocie są szkodami niematerialnymi, to jednak w pewnym stopniu są szkodami materialnymi,

gdyż niektóre czynności z zakresu pomocy, opieki, wychowania itp., mogą być wykonane odpłatnie przez inne osoby. Ścisłe, pieniężne określenie rozmiarów tych szkód jest niemożliwe i dlatego wchodzi w grę przyznanie „stosownego odszkodowania” na podstawie przepisu art. 446 § 3 k.c. Sąd Rejonowy wskazał także, iż sfera zastosowania tego przepisu nie ogranicza jednak tylko do szkód mających choć częściowo charakter materialny. Mogą bowiem istnieć szkody, które w ogóle nie mają charakteru materialnego, lecz stanowią pogorszenie sytuacji życiowej. Pogorszenie sytuacji życiowej, przewidziane w przepisie art. 446 § 3 k.c., zachodzi zarówno wtedy, gdy szkody spowodowane przez śmierć osoby najbliższej mają w pewnym stopniu charakter materialny, wykraczający poza ramy przepisów art. 446 § 1 i 2 k.c., jak i wówczas, gdy szkody te takiego charakteru nie mają lecz polegają na obiektywnym pogorszeniu pozycji życiowej danej osoby w świecie zewnętrznym.

Sąd Rejonowy wskazał także, iż pogorszenie sytuacji życiowej nie może być odnoszone tylko do wąsko rozumianych strat materialnych poniesionych przez członków bliższej rodziny zmarłego, choć ostatecznie prowadzi do zasądzenia określonej kwoty pieniężnej. Odszkodowanie należne na podstawie przepisu 446 § 3 k.c. nie jest pełnym w rozumieniu przepisu art 361 § 2 k.c., skoro jest pewnym świadczeniem, to jest takim które posłuży przystosowaniu się uprawnionego do zmienionych warunków.

Sąd Rejonowy wskazał, iż odnośnie żądania K. K. (1) wziął pod uwagę, iż w wyniku śmierci ojca po dwóch dniach od jego urodzenia, powód nie zdołał nawiązać żadnych więzi emocjonalnych z ojcem. Ocenił, iż fakt ten nie pozostanie bez wpływu na jego dalsze życie, gdyż niewątpliwie pozbawiony został on opieki ze strony ojca, a także jego wsparcia w trudnych momentach życiowych. Wskazał, iż całe życie będzie wychowywał się bez biologicznego ojca. Nie będzie mógł także liczyć na drobną pomoc ojca w czynnościach życia codziennego, którą niewątpliwie otrzymałby od troskliwego ojca. Pozbawiony został możliwości wychowywania się w pełnej rodzinie, gdzie wkład ojca w proces wychowawczy dziecka jest niezastąpiony. Okoliczności te wywołały nie tylko konsekwencje w aspekcie pozaekonomicznym, ale także ekonomicznym. Powód będzie wymagał bowiem do pełnoletniości opieki rodziców, a jednego rodzica będzie przez cały ten okres brak. Konsekwencja tej sytuacji niewątpliwie odbije się na kosztach opieki nad powodem, gdyż niewykluczona stanie się konieczność wynajęcia opiekuna, którego koszty nie są małe.

Zdaniem Sądu Rejonowego, w świetle opisanych faktów i wynikającego z nich pogorszenia sytuacji życiowej powoda, stosownym odszkodowaniem dla niego jest kwota 80.000 zł, albowiem taka kwota odpowiednio zrekompensuje to pogorszenie i nie doprowadzi do jego nieuzasadnionego wzbogacenia. Na tej podstawie sąd zasądził na rzecz K. K. (1) żadaną przez niego kwotę 45.000 zł.

Dowód:

- kopia wyroku wraz z uzasadnieniem – k. 51 – 87

Powód pismem z dnia 27 maja 2013 r. zgłosił pozwanej roszczenie w kwocie 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dób osobistych w związku ze śmiercią ojca.

Pozwana decyzją z dnia 10 czerwca 2013 r. dokonała częściowej wypłaty na rzecz powoda w wysokości 20.000 zł wskazując, iż podstawą prawną zadośćuczynienia jest art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c.

Dowód:

- pismo (...) S.A. z dnia 27 maja 2013 roku – k. 42
- decyzja pozwanej z dnia 10 czerwca 2013 roku – k. 40

Ustaień faktycznych Sąd dokonał na podstawie dokumentacji przedłożonej przez strony, której autentyczność nie była kwestionowana.

Sąd pominął dowody z zeznań świadka K. K. (3) oraz o przesłuchanie K. W.. Odnośnie pierwszego wniosku to był on zbędny. Relacje świadka nie mogły wykazać więzi jakie łączyły powoda z ojcem, gdyż w chwili jego śmierci małoletni

miał dopiero dwa dni, a więc więzi te nie mogły się wykształcić. Powstanie po stronie powoda krzywdy, bólu i cierpienia w związku z utratą osoby najbliższej, w szczególności ojca, jest okolicznością, której nie trzeba dowodzić. Natomiast przesłuchanie K. W. miało zmierzać przede wszystkim do wykazania bezspornych okoliczności jakie wynikają ze złożonych przez pozwaną dokumentów. Ponadto okoliczności zawarcia przez matkę powoda związku małżeńskiego była bezsporna, a wypełnianie przez jej obecnego męża obowiązków rodzicielskich nie oznacza braku po stronie małoletniego krzywdy w związku z utratą członka najbliższej rodziny.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu jako niezasadne.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż strona pozwana ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z 13 lutego 2008 roku, w którym zginął ojciec powoda, gdyż posiadacz pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia, w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej ze stroną pozwaną.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż strona pozwana w odpowiedzi na pozew podniosła, iż nie ma podstawy prawnej do przyznania powodowi zadośćuczynienia z tytułu krzywdy doznanej w wyniku śmierci jego ojca. Wskazała, iż w dniu 13 lutego 2008 roku nie obowiązywał jeszcze art. 446 § 4 k.c. dotyczący instytucji zadośćuczynienia za doznaną krzywdę dla najbliższych członków rodziny zmarłego, a osobom najbliższym zmarłego nie przysługują środki ochrony przewidziane na gruncie art. 24 § 1 kc oraz art. 448 kc.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę z takim stanowiskiem strony pozwanej się nie zgadza. Niewątpliwym jest, iż w niniejszej sprawie nie mógł mieć zastosowania art. 446 § 4 k.c. odnośnie przyznania zadośćuczynienia pieniężnego za śmierć osoby najbliższej, bowiem nie ma on zastosowania do zdarzeń, które miały miejsce przed jego wejściem w życie, tj. przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Tymczasem zdarzenie z którego powód wywodzi swoje roszczenie zaszło w dniu 13 lutego 2008 roku. Nie znaczy to jednak, iż do zdarzeń zaistniałych przed dniem 3 sierpnia 2008 roku brak jest podstawy prawnej do dochodzenia zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Nie można bowiem pominąć art. 448 k.c. jako możliwej podstawy dochodzenia zadośćuczynienia w sytuacji, gdy śmierć osoby bliskiej może być uznana za działanie naruszające dobra osobiste członków rodziny zmarłego. W konkretnym stanie faktycznym spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni zgadza się z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z 14 stycznia 2010 roku, IV CSK 307/09, OSP 2011/2/15, iż art. 446 § 4 k.c. w relacji do art. 448 k.c. poszerzył możliwość uzyskania zadośćuczynienia. Wprowadzenie przepisu art. 446 § 4 k.c. nie powinno być rozumiane w ten sposób, że w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 k.c. nie mógł stanowić podstawy do przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Takie stwierdzenie oznaczałoby, że chwila, w której zaszło zdarzenie będące źródłem szkody, decydująca – zgodnie z wyborem ustawodawcy – o możliwości zastosowania art. 446 § 4 k.c., rozstrzygałaby definitywnie o istnieniu lub braku istnienia uprawnienia do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej. Prowadziłoby to do radykalnego zróżnicowania sytuacji osób, które doznałyby krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania. W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę jest niczym nie wytłumaczalne, aby do zdarzeń zaistniałych przed 3 sierpnia 2008 roku i będących źródłem szkody nie mogły mieć zastosowania przepisy przyznające takim osobom stosowne zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej. Takie działanie, zdaniem Sądu, mogłoby w obywatelach spowodować poczucie braku elementarnej sprawiedliwości społecznej i powodowałoby brak zaufania obywatela do ustawodawcy i byłoby niewątpliwie krzywdzące z czysto ludzkiego punktu widzenia.

Jeżeli chodzi o stwierdzenie, czy mamy do czynienia z naruszeniem dobra osobistego to Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 25 maja 2011 roku, II CSK 537/10, LEX 846563, wskazał na aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym została przyjęta koncepcja, iż więź emocjonalna łącząca osoby bliskie jest dobrem osobistym, a więc doznany na skutek śmierci osoby bliskiej uszczerbek może polegać nie tylko na osłabieniu jej aktywności życiowej

i motywacji do przezwycięzania trudności, lecz jest także następstwem naruszenia tej relacji między osobą zmarłą a jej najbliższymi (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2009 r., I CSK 149/09, z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10, niepublikowane i uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, Biul. SN 2010, nr 10 s. 11.). Ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c.

Ponadto wbrew stanowisku strony pozwanej jej odpowiedzialność za krzywdę wyrządzoną powodowi znajduje także oparcie w art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, który w dniu 13 lutego 2008 roku stanowił, iż z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W kwestii tej wypowiedział się już Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 93/12, OSNC 2013/7-8/84, przyjmując, że powołanych artykułów w brzmieniu sprzed dnia 11 lutego 2012 r. nie wyłączały z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. Sąd orzekający w niniejszej sprawie stanowisko to podziela.

Należy wskazać, iż stanowisko pozwanej powyższym zakresie jest sprzeczne, gdyż wbrew stanowisku wyrażonemu w odpowiedzi na pozew, w toku postępowania likwidacyjnego, w piśmie z dnia 10 czerwca 2013 roku wyraźnie wskazała ona, iż podstawą prawną przyznania powodowi zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł był właśnie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c.

Zdaniem Sądu w przypadku powoda doszło do naruszenia jego dobra osobistego w postaci więzi emocjonalnej jaka mogła połączyć go ze ojcem. Do naruszenia tego dobra dochodzi bowiem nie tylko w przypadku zerwania już ukształtowanej więzi, ale także w przypadku, gdy śmierć osoby prowadzi do tego, że więź ta nie mogła się jeszcze ukształtować.

Pozwana zasadnie jednak wskazała, iż Sąd Rejonowy w D. powołując się na orzecznictwo i doktrynę, przy ustalaniu okoliczności mających znaczenie dla ustalenia wysokości odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej uwzględnił także te świadczące o wystąpieniu u niego krzywdy w związku z utratą ojca na skutek czynu niedozwolonego. Sąd ten wskazał, iż odnośnie żądania opartego na art. 446 § 3 k.c. wziął pod uwagę, iż w wyniku śmierci ojca po dwóch dniach od jego urodzenia, powód nie zdołał nawiązać żadnych więzi emocjonalnych z ojcem. Ocenił, iż fakt ten nie pozostanie bez wpływu na jego dalsze życie, gdyż niewątpliwie pozbawiony został on opieki ze strony ojca, a także jego wsparcia w trudnych momentach życiowych. Wskazał, iż całe życie będzie wychowywał się bez biologicznego ojca. Nie będzie mógł także liczyć na drobną pomoc ojca w czynnościach życia codziennego, którą niewątpliwie otrzymałby od troskliwego ojca. Pozbawiony został możliwości wychowywania się w pełnej rodzinie, gdzie wkład ojca w proces wychowawczy dziecka jest niezastąpiony, a okoliczności te wywołały konsekwencje w aspekcie pozaekonomicznym. Sąd Rejonowy przyjął także, iż powód będzie wymagał do pełnoletniości opieki rodziców, a jednego rodzica będzie przez cały ten okres brak.

Sąd w niniejszym postępowaniu nie znajduje podstaw do zajęcia odmiennego stanowiska w kwestii uwzględniania przy ustalaniu odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c. także okoliczności świadczących o powstaniu krzywdy po stronie poszkodowanego. Stanowisko takie wyraził już Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 20 lutego 2013 roku, I Aca 10/13, niepublik. wskazując, iż wprawdzie art. 446 § 3 k.c. dotyczy innych szkód niż krzywdy uwzględniane przy określaniu zadośćuczynienia, a roszczenie to jest rodzajowo i normatywnie odmienne od roszczenia o przyznanie stosownego zadośćuczynienia, to jednak do 3 sierpnia 2008 roku powołany przepis interpretowany był rozszerzająco, stanowił bowiem jedyną podstawę (poza aktualnie akceptowaną podstawą z art. 448 k.c.) wyrównywania także szkód niematerialnych polegających na obiektywnym pogorszeniu pozycji w świecie zewnętrznym czy wywołanym

negatywnymi emocjami osłabieniu aktywności życiowej. Użyty w art. 446 § 3 k.c. zwrot znaczne pogorszenie sytuacji życiowej odczytywano nie tylko w materialnym aspekcie zmienionej sytuacji bliskiego członka rodziny zmarłego, ale w szerszym kontekście, uwzględniającym przesłanki pozaekonomiczne określające tę sytuację (np. utratę oczekiwania przez osobę poszkodowaną na pomoc i wsparcie członka rodziny).

Uwzględniając powyższe należało przyjąć, iż pozwana spełniła już na rzecz powoda świadczenie z tytułu naruszenia jego dobra osobistego w postaci więzi rodzinnych jakie mógł on rozwijać w przyszłości z ojcem, choć okoliczności o tym świadczące zostały uwzględnione przy zasądzeniu świadczenia na innej podstawie prawnej. Nie można także pomijać tego, że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego przyznała powodowi dodatkowo kwotę 20.000 zł właśnie tytułem rekompensaty za naruszenie jego dobra osobistego w związku z utratą osoby najbliższej. Łącznie zatem K. K. (1) uzyskał rekompensatę w wysokości 95.000 zł tytułem zadośćuczynienia za rozpatrywaną krzywdę oraz odszkodowania za pogorszenie jego sytuacji życiowej, gdyż powód nie zaprzeczył, aby otrzymał już od pozwanej 30.000 zł przed wszczęciem postępowania przed Sądem Rejonowym w D.o roszczenie na podstawie art. 446 § 3 k.c. Powód poza tym, że otrzymał wskazane świadczenie w kwocie 20.000 zł, to także te same okoliczności miały wpływ na wysokość świadczenia przyznanego przez Sąd Rejonowy w D..

Uwzględniając powyższe powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

O kosztach procesu na rzecz pozwanego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu zasądzając na jego rzecz 3.617 zł, w tym 3.600 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem zwrotu uiszczonych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.